

Kuo sekti, mirus Džozefui Smitui

Prieš savo mirtį pranašas Džozefas Smitas Dvylikos Apaštalų Kvorumą mokė:

Broliai, [...] greitai įvyks kažkoks svarbus įvykis. Gali būti, kad mano priešai nužudys mane. Ir jei jie tai padarytų, o man suteikti raktai ir galios nebūtų perduotos jums, jie būtų prarasti žemėje. Bet jei man pavyks perduoti juos jums, tada, jei Dievas tai leis, esu pasiruošęs pakliūti į žmogžudžių rankas, aš galiu išeiti anapus su malonumu ir pasitenkinimu, žinodamas, kad atlikau savo darbą ir padėjau pagrindą, ant kurio bus statoma Dievo karalystė šiame laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpyje.

Nuo šiol vadovavimo šiai bažnyčiai atsakomybė turi būti ant Dvylikos pečių, kol į jų vietą nepaskirsite kitų darbo tęsėjų. (Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas [2010], 511)

Džozefas Smitas taip pat mokė, kad Pirmoji Prezidentūra yra vienintelė už Dvylikos Apaštalų Kvorumą viršesnė grupė, tačiau pranašui mirus, Pirmoji Prezidentūra paleidžiama (žr. History, 1838–1856 [Manuscript History of the Church], volume B-1, 691, josephsmithpapers.org).

- Iš to, ką sužinojote, kas padėtų jums atsakyti į tris anksčiau duotus pareiškimus?
- Kokį vadovavimo savo Bažnyčiai tęstinumo po pranašo mirties modelį Viešpats nustatė?

Kai Brigamas Jangas kreipėsi į šventuosius dideliame susirinkime, daugelis aprašė stebuklingą patyrimą ir Šventosios Dvasios patvirtinimą.

Prezidentas Džordžas K. Kenonas (1827–1901), vėliau tarnavęs Pirmojoje Prezidentūroje, pasidalijo:

Brigamas Jangas [...] pakilo ir kreipėsi į žmones. [...] Tie, kurie tuo metu dalyvavo, niekada nepamirš, kokį įspūdį jiems tai padarė! Jeigu Džozefas

būtų prisikėlęs iš mirusiųjų ir vėl kalbėjęs jiems, tai stebintų ne labiau, nei jau stebino daugumą dalyvavusių tame susirinkime; tai buvo paties Džozefo balsas; ir ne tik girdėjosi Džozefo balsas, bet žmonėms atrodė, kad prieš juos stovėjo pats Džozefas. Apie nuostabesnę ir stebuklingesnę įvykį nei tas, kuris tą dieną nutiko susirinkusiųjų akivaizdoje, niekada negirdėjome. Viešpats taip paliudijo savo žmonėms, kad neliko vietos abejonei dėl to, kurį vyrą Jis išrinko jiems vadovauti. Jie matė ir girdėjo savo prigimties akimis ir ausimis, ir tada ištarti žodžiai, lydimi įtikinančios Dievo galios, atėjo į jų širdis, ir jie buvo pripildyti Dvasios ir didžio džiaugsmo. Tvyrojo rūškana, o kai kuriose širdyse tikriausiai ir abejonės bei netikrumas; bet dabar visiems buvo aišku, kad čia yra tas žmogus, kuriam Viešpats suteikė reikiamą įgaliojimą veikti tarp jų vietoj Džozefo (George Q. Cannon, "Joseph Smith, the Prophet," *Juvenile Instructor*, Oct 1870, 174–175).

Emili Smit Hoyt, narė, dalyvavusi Brigamui Jangui kreipiantis į šventuosius, užrašė:

Minčių dėstymo būdas, visa išraiška, balso skambesys budino mano sielą. Savo pačios akimis mačiau nužudyto Džozefo kūną. Mano pačios rankos jautė ledinį mirties šaltį ant jo kadaise kilnios kaktos. Žinojau, kad Džozefas buvo miręs. Vis dėlto dažnai nustebusi ir nevalingai žvilgteldavau į pakylą norėdama pažiūrėti, ar tik tai ne Džozefas. Ten buvo ne jis, ten buvo Brigamas Jangas, ir jei kas nors abejoja Brigamo teise tvarkyti šventųjų reikalus, viskas, ką turiu jiems pasakyti, yra štai kas. Gaukite Dievo dvasią ir sužinokite patys. Viešpats pasirūpins savaisiais. (Emily Smith Hoyt, in Lynne W. Jorgensen, "The Mantle of the Prophet Joseph Passes to Brother Brigham: A Collective Spiritual Witness," *BYU Studies*, vol. 36, no. [1996–19997], 164).

- Jei būtumėte buvę ten, kaip šis patyrimas būtų galėjęs jus paveikti?
- Kaip Moronio 10:5 gali sietis su tuo, ką studijavote?